

— Че не мога ти каза.. Ний такваз стока не въдим...

Мъжът презрително свива очи и се извърща. Погледът му се спира на онзи сиромаш, чието място бе взел. Съсредоточен, зает с някаква своя мисъл, той го гледа, като че едва сега го вижда, и казва:

— Май ти си от Равнец? Как са цените?...

От лицето на човека мигновено изчезва плахото изражение, сменя се с любезност, с пълна готовност да му услужи и той бързо отвърща:

— А бе, как са... Дигат се, дигат. Всеки ден кръстосват калаузи...

И почва подробно, надълго да обяснява.

Скоро в разговора се намесва и търговецът на съновниците, и войниците, и селянинът, и след няколко минути беседата се подновява, сега вече оживена и обща, като че нищо не се е случило.